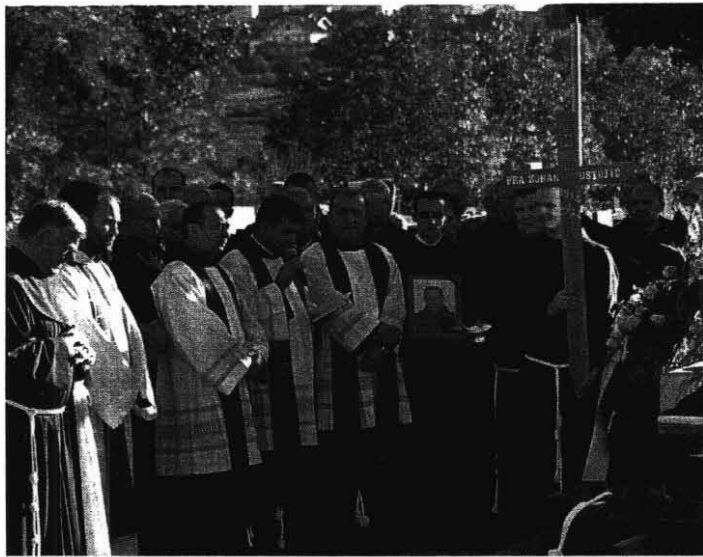

† Fra Zoran Ostojić (1914. – 2012.)

U međugorskoj župi živjeli su supružnici Ivan i Vida r. Pavlović, a u njihovu braku upaljena je i fra Zoranova životna svjetiljka davne 1914. godine, na 23. kolovoza; krsno mu je ime bilo Marko. U Međugorju je mali Mar-

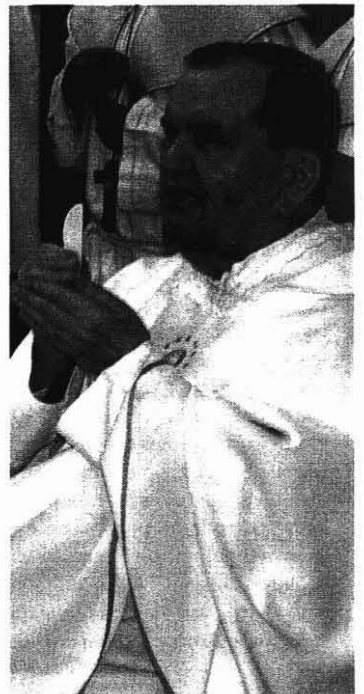
ko primio svoje prve sakramente. U Međugorju je 1927. svršio pučku školu (četiri razreda). Milost zvanja u Međugorju ga je, kao siročje bez oca, odvojila za redovnika i svećenika i odvela najprije u poznatu franjevačku gimnaziju na Širokome-

Brijegu, do 1936., potom u Mostar na Franjevačku bogosloviju do 1939. godine.

U franjevački red stupio je novicijatom na Humcu 2. srpnja 1933., a svečane zavjete polaže 4. srpnja 1937. u Mostaru. U tome istom gradu zaređen je i za svećenika 4. lipnja 1939. po rukama ondanjega mostarsko-duvanjskog biskupa fra Alojzija Mišića.

Iste godine odlazi u Rim, te na Franjevačkome sveučilištu *Antoniano* najprije stječe licencijat iz crkvenoga prava a onda doktorat iz teologije. Potom je 1949. godine na rimskome državnom sveučilištu *Sapientia* doktorirao iz klasične književnosti – odsjek za latinski i grčki jezik.

Iz Rima se nije vraćao u domovinu koju su u međuvremenu okupirali komunisti nego u prosincu 1950. odlazi u Ameriku. Odmah po dolasku bio je imenovan urednikom franjevačkoga tjednika *Danica* koji je izlazio u Chicagu, a uskoro potom župnim pomoćni-

kom u hrvatskoj župi u St. Louisu (1951. – 1954.). Od 1954. do 1958. uređivao je mjesečnik *Hrvatski katolički glasnik* te bio ujedno pomoćnik na župi Srca Isusova u južnome Chicagu. Osobito dugo bio je župnik hrvatske župe u Sharonu

Posvećeno mučeniku fra Julijanu Petroviću

Spomen na nedužnu žrtvu maceljskoga pokolja

Mučenici su bogati zalag pojedinih obitelji, društvenih ustanova i cijelih naroda. Otajstvo mučeništva bilo je za komunističke strahovlade izloženo manipulacijama i marksističkim zabludama jer u svojim okrutnostima nisu cijenili osobu čovjeka stvorena na sliku Božju. Ali zlo je utjelovljeno u svakome čovjeku i očituje se na razne načine u ljudskim akcijama. Pred tim činima čovjek ne može ostati ravnodušan. Stoga je potrebno obnoviti uspomene na masakrirane žrtve i oti ih zaboravu da bi i sljedeći naraštaji dobili barem blijedu sliku likvidiranih osoba u totalitarnim režimima prošlosti. Time unosimo utjehu u duše pogođenih naglašavajući osmišljenost ljudskoga života koji prema kršćanskome naučavanju prelazi u vječnost.

Za ovakve stavove kršćani su kao nositelji objavljene istine plaćali visoku cijenu života. A nasilnici nad njihovim savjestima očitivali su svoju isključivost koja ne pokazuje niti priznaje objektiv-

nu istinu. Takvom evandeoskom čistom istinom bio je nadahnut i franjevački klerik fra Julijan koji je vlastitom krvi posvjedočio svoju vjeru u Krista Gospodina. Na zgaristu njegova tijela očituje se oganj mržnje koja u konačnici ne može pobijediti. Nju nadvladava ljubav žrtve koja "sve vjeruje, svemu se nada, sve podnosi" (1 Kor 13,7).

Fra Julijan (Berislav) rodio se 23. srpnja 1923. u Tomislavgradu – na dalekovidnim prostorima Duvanjskoga polja, gdje iznad oranica i livada nebom kruže jastrebovi i vrebaju na svoj plijen. On je tu kod časnih sestara milosrdnica svršio osnovnu školu i 1935. godine pošao u franjevačko sjemenište na Širokome Brijegu, glavni odgojni zavod hercegovačkih Hrvata katolika. Nakon šestoga razreda gimnazije stupio je u novicijat 24. lipnja 1941. obukavši franjevački habit u svome rodnom gradu koji je u to ratno doba disao razmjerno ograničenom slobodom

Godine 1944. počeo je studirati bogoslovje u Mostaru, koji je zbog

ratnih zapletaja morao naskoro napustiti. Krenuo je prema sjeveru i teško se probijao kroz ratom ugroženu Bosnu na putu do Zagreba. Glavni hrvatski grad bio je u to vrijeme prava rojnica mnogobrojnih izbjeglica koji su se spremali na put prema Austriji. On se nije početkom svibnja 1945. priključio bezbrojnom mnoštvu nego se sklonio u franjevački samostan u Krapini u društvu hercegovačkih franjevaca fra Metoda Puljića i fra Darinka Mikulića. Partizani su ih naskoro u samostanu otkrili i bez sudbenoga procesa likvidirali. U noći – koja je zaštitnica lopova i razbojnika – odveli su ih između 4. i 5. lipnja iz samostana i na putu ih mučili i napokon strijeljali. Tjelesa su im bacili u jamu u Macelju. U toj masovnoj grobnici dijele tragičnu sudbinu s tisućama drugih Hrvata mučenika.

Sva trojica krapinskih stradalnika ubrajaju se u svjedoke vjere s biljegom neprolaznosti. Njihove žrtve nisu našle odjeka u dušama fanatiziranih bezbožnika koji su

se zalagali za lažnu ideologiju. A komunistički krvnici ne samo da su ubijali ljude nego su razarali i otuđivali i kulturne vrijednosti do kojih su došli, pa ipak su ostali samo "prazna ljuska uginula cvrčka" (Viktor Vida). A pod pepelom ugašenih tjelesa ovih ubijenih franjevaca tinja neugasiva kršćanska ljubav koja se, pročišćena njihovim mučeništvom, pretvorila u zbilju vječnoga života. Njihove žrtve cijena su naše slobode.

dr. fra Častimir Majić